

OBITELJ
MONET

BLAGO

NAKLADNIK

Poetika j.d.o.o.

Božidara Rašice 1, Zagreb

www.poetika.eu

ZA NAKLADNIKA

Katarina Uskoković

UREDNIK

Davor Uskoković

PRIJEVOD

Adrian Cvitanović

LEKTURA

Mirjana Paić Jurinić

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Beker

PRIPREMA KORICA

Studio 2M

TISAK

Kerschoffset d.o.o.

Zagreb, srpanj 2024.

NASLOV IZVORNIKA

Rodzina Monet – Skarb

Copyright © for the text by Weronika Anna Marczak

Original edition copyright © by MUZA SA, Warszawa 2022, 2023

All rights reserved

© za hrvatsko izdanje Poetika j.d.o.o., 2024.

Sva prava pridržana. Ova je knjiga zaštićena autorskim pravima i ne smije se ni djelomično reproducirati, pohraniti u sustavu za reproduciranje, niti prenositi u bilo kojem obliku i na bilo koji način bez pisanog dopuštenja izdavača.

ISBN 978-953-8481-14-7

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001233091.

WERONIKA ANNA
MARCZAK

OBITELJ
MONET

BLAGO

POETIKA

Draga čitateljice, dragi čitatelju,

budući da neki motivi i oblici ponašanja opisani u knjizi mogu povrijediti vaše osjećaje, pozivamo na oprez tijekom čitanja.

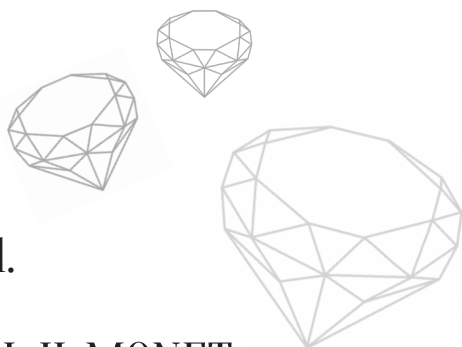
Svi događaji i likovi opisani u romanu, izmišljeni su.

Želimo vam ugodno čitanje,
autorica i nakladnik

*Posvećeno bliskim osobama: Asi K., Dominiki M.,
Sylwiji W, Nikoli M., Nikoli G., Karolini K., Zuzi P.,
Barbari A., zato što vas imam i zato što mi
iskreno želite dobro.*

*Mojim voljenim roditeljima,
čija mi je potpora nezamjenjiva.*

*Čitateljima, kojima zahvaljujem na činjenici
što sam ispunila svoja maštanja.*

1.

VILA OBITELJI MONET

Ranije toga dana mojoj je voljenoj baki pozlilo. Pala je sa šalicom vrućeg čaja u ruci. Nastao je kaos. Mama je vikala da pripazim na oštre krhotine, dok je sama klečala među njima, pokraj bake čije će me razrogačene oči i sablasno blijedo lice poslije progoniti u noćnim morama. Jako sam joj željela pomoći, ali na kraju sam se sklonila mami s puta dok se u brzini spremala. Sjećam se kako je ogrnula baku kaputom i izvela njezino slabo tijelo iz stana, dobacujući mi preko ramena da ih ne čekam i da odem spavati jer je već kasno, a sutra ujutro moram u školu. Rekla je da će sve biti u redu i na kraju mi naredila da zaključam vrata.

Nekoliko dugih sati poslije otvorila sam ih dvojici smrknutih policajaca. Stajala sam pred njima u iznošenoj košulji i kariranim hlačicama. Još sam trljala umorne kapke, kada je jedan od njih napetim glasom rekao da se pijani vozač zabio u mamin automobil. Nakon više sati provedenih u bolnici, ona i baka vraćale su se kući.

Nitko nije preživio.

Srce mi je na tren zastalo, a zatim počelo snažno lupati.

Pokušaji da se razbudim odjednom su se pretvorili u dubok očaj. Ne znam kada se pojavila socijalna služba. Nepoznati su me ljudi umirivali staloznim glasovima dok sam sjedila na kauču i plakala. Zagledala sam se tupo u pod i zadrhtala svaki put kad bi me netko potapšao po ramenu. Nezaustavljiv potok suza tekao je niz moje obraze, smočivši mi košulju. Nečija mi je ruka pružila rupčić, ali ja nisam znala što bih s njim. Bol koju sam u tom trenu osjećala, ne bi smio proživjeti nitko, zasigurno ne četrnaestogodišnja djevojčica. Izgubila sam mamu i baku, najbliže osobe, svoju jedinu obitelj.

Bila sam sigurna da ću se sada povlačiti po udomiteljskim obiteljima, kao sva siročad koju sam znala iz knjiga i filmova. No umjesto toga, ubrzo sam čula nešto što mi je još više promijenilo život.

Moj novi zakonski skrbnik bit će Vincent Monet. Na jedan bolan trenutak pomislila sam da su konačno pronašli mog biološkog oca, o kojem nisam ništa znala. Ipak, pokazalo se da je Vincent moj polubrat. Kad sam to čula, zavrtjelo mi se u glavi. Brat. Imam brata! Cijeli su me život odgajali kao jedinicu, a sad sam doznala da imam starijeg brata koji je pristao primiti me pod svoj krov.

Ubrzo sam sjedila u avionu i jurila prema svom novom životu. Tad sam već raspolagala detaljnijim informacijama. Znala sam da imam petero braće, da su svi stariji od mene i da žive u obiteljskoj kući u Pennsylvaniji. Došlo mi je slabo jer u svom dotadašnjem životu nisam imala previše posla s muškarcima. Odgojena bez oca, nisam upoznala ni jednog ujaka. Jedini odrasli predstavnici suprotnog spola koje sam poznavala i relativno često viđala, bili su nastavnici u školi, moj doktor i susjed koji se pravio da me ne vidi kad sam brala trešnje iz njegova vrta.

Putovanje je prošlo brže nego što sam željela. Nepunih osam sati provedenih iznad Atlantika samo je povećalo moju nervozu. A kad je pilot objavio da ćemo za nekoliko minuta sletjeti, nesvjesno sam se počela tresti. Žena koja je sjedila pored mene sigurno je pomislila da je to reakcija na strah od letenja, pa mi je uputila umirujući osmijeh. Što bih sve dala da je uzrok mojeg nemira bio tako nevažan.

Stajala sam u redu za carinsku kontrolu, stižući objema rukama remen sportske torbe koja mi je visjela preko ramena. U ušima su mi odzvanjali otkucaji uspaničenog srca i činilo mi se da sam na rubu srčanog udara. S vremena na vrijeme, ne bih li se smirila, pokušavala sam diskretno duboko udahnuti. Da me netko iz gomile ljudi koji su me okruživali promatrao, sigurno bi pomislio da nešto krijumčarim. Što ako me službenici ne puste preko granice jer im izgledam sumnjivo?

Ugrizla sam se za usnu toliko snažno da me zaboljelo. Napravila sam kiselu grimasu i brzo oblizala raspucale usne, koje su u posljednje vrijeme bile u jadnom stanju. Otkako je život koji sam poznavala završio, naizmjenice sam plakala i živcirala se, što je samo pojačalo moju ružnu naviku da grizem usne.

Balzam za usne nalazio se negdje u kozmetičkoj torbici, u velikom kuferu u koji sam morala spakirati gotovo cijeli svoj svijet. Bio je grozan osjećaj kad sam nakon svega stajala na pragu stana u kojem sam oduvijek živjela s mamom i bakom, i shvatila da sam izgubila dom u svakom smislu te riječi. Njegov vlasnik izrazio mi je najiskreniju sućut, nakon čega me zamolio da ga odmah ispraznim. Nisam bila ni svjesna da je to posljednji put da se nalazim u njemu. Bila sam jako zahvalna na pomoći empatičnoj socijalnoj radnici, koja me s velikom strpljivošću i smirenošću zamijenila u tome mučnom

poslu, dok sam se bespomoćno ogledavala po kutovima, ne znajući kamo bih s rukama.

Tiho sam uzdahnula i osvrnula se oko sebe, nadajući se da ću među ljudima koji su me okruživali ugledati nekoga tko je jednako usamljen kao ja. Primijetila sam nekoliko putnika bez pratnje, ali nitko nije ostavljao dojam da je izgubljen kao ja. Osim njih, uglavnom su tu bile grupice poznanika, parovi, obitelji s djecom; kad god bih nekoga pogledala, presjeklo bi me u prsima.

Izvadila sam iz džepa mobitel i pogledala na ekran. Nikakvih poruka ni propuštenih poziva. Nitko nije pitao jesam li sletjela. Okrutna stvarnost šapnula mi je na uho razlog te šutnje: Hailie Monet, nisi ostavila za sobom nikoga koga bi se to ticalo.

Kad je konačno stigao red na mene, stariji službenik pogledao je moju fotografiju u putovnici, a nakon toga mi postavio neko jednostavno pitanje na koje sam odgovorila drhtavim, promuklim glasom. Nasreću, nije bio odviše sumnjičav i sa simpatičnim osmijehom poželio mi je dobrodošlicu u Sjedinjene Države.

Čekala sam pored trake za prtljagu. Kad je stigao moj teški kufer, pomogao mi je muškarac kojeg sam se sjećala iz aviona. Dok smo razmjenjivali nekoliko srdačnih riječi, moje je uši obradovao njegov snažni britanski naglasak. Trenutak poslije muškarac je nestao u gužvi i zauvijek iščezao u toj velikoj zemlji. Imala sam osjećaj da su zajedno s njime popucale i moje posljednje, simbolične veze s Engleskom.

Umornim pogledom obuhvatila sam tamnozelenu torbu na kotačićima koja je stajala pored mene, a koju je baka uvijek nosila sa sobom kad je odlazila u lječilišta. Trebao mi

je trenutak da se priblerem i uhvatim je za ručku. Da sam mogla, legla bih pored nje, zagledala se u strop i, ignorirajući ljude, zauvijek ostala u tom položaju. Toliko mi je sve u tom trenutku bilo nevažno. Čak sam počela ozbiljno razmišljati o tome da se barem nakratko negdje pritajim, kad mi je iznenada zavibrirao mobitel.

Nesvjesnom kretnjom ponovo sam ga izvadila, nastojeći ignorirati strah koji mi se uvukao u srce. Ugledavši poruku poslanu s dugačkog, nepoznatog broja, srce mi je prvo stalo, a potom brže zakucalo. Pisao mi je brat: "Čekam na terminalu za dolaske, pokraj ljekarne." Samo to i ništa više. Nikakve dobrodošlice, pozdrava ili šale, kako bi se ublažila napetost. Čak ni glupog emotikona.

Jednom sam rukom pridržavala torbu na ramenu, a prstima druge snažno stisnula ručku kufera. Polako sam koračala u pravcu otvorenih vrata; cijelo moje tijelo sa svakim se korakom sve snažnije naprezalo. Imala sam osjećaj kao da sam u nekom usporenom filmu, i ulazim u lavlju jazbinu. Načitala sam se raznih knjiga o zlim maćehama, strogim očusima i podmuklim zamjenskim obiteljima. Ali ljudi koje sam ubrzo trebala upoznati bili su moja polubraća. Nemam razloga misliti da će prema meni biti neugodni.

Upravo tako, govorila sam si u mislima, uzdignuvši glavu. Ispred samog prijelaza zastala sam na trenutak da prebacim pletenicu na leđa i provjerim jesam li stvarno spremila mobitel u džep košulje, a potom uzdahnula i krenula dalje.

Terminal za dolaske bio je golem prostor ispunjen žamorm putnika koji su se onuda vrzmali. Nosnice su mi se napunile pomiješanim mirisima iz brojnih restorana i kafića. Ljudi su se bacali jedni drugima u zagrljaj i smijali se kad

bi ugledali svoju rodbinu. A ja bih, kad bi to bilo moguće, najradije pobjegla odande i ponovo sjela u avion koji bi me vratio u moju domovinu.

Tada sam, pored reklame za svjetski poznatu mrežu *fast food* restorana, ugledala karakterističan simbol ljekarne i žmirkajući pohitala u tom pravcu. Moj je pogled prešao po licima osoba koje su ondje stajale, ali nisam primijetila da su nečije oči zasjale ugledavši me. Svi su pogledi ravnodušno prelazili preko mene. Nisam čak ni znala koga tražim pa sam na kraju spustila bradu, kako bih se barem koncentrirala na koračanje, pazeći da ne zapnem cipelom o kotačiće kufera i spotaknem se.

– Hailie?

Stala sam i naglo se okrenula. Prvo što sam ugledala bio je vrh plitkog otvora tamnoplave majice na V-izrez muškarca koji je stajao tik preda mnom. Zabacila sam glavu i ugledala tople plave oči koje su zurile u mene iznenađujuće prijazno.

Otvorila sam usta kako bih ga pozdravila, ali prije negoli sam prozborila i riječ, ponovo sam ih zatvorila. Nisam znala ni kako se čovjek zove.

– Baš mi je drago što te vidim – pozdravio me, smjesta me počastivši uzorkom svog američkog naglaska. Pružio mi je ruku i zagrlio me. Sve je kretnje izvodio polako, vjerojatno namjerno, da me ne prestraši, a istovremeno mu nije nedostajalo prirodnosti. Kao da sam mu stvarno sestra. Ona koju zna oduvijek i po koju je došao na aerodrom nakon dulje razdvojenosti.

Iznenadio me tim srdačnim pozdravom i ne mogu reći da mi se nije svidjelo. Nitko me nije zagrlio otkako su mi umrle mama i baka. Usto je tako lijepo i svježije mirisao, a u

njegovom sam naručju osjetila snagu i stabilnost koje su mi silno nedostajale, pogotovo sada.

– Ja sam Will – predstavio se, kad se već odmaknuo od mene. Spustio je pogled, da bi vidio izraz mog lica koje sam diskretno pokušavala sakriti. Predosjećala sam, naime, da njegove oči, osim što su lijepe, zrače i nekom neobičnom bistrinom.

U glavi sam pretresala imena svoje nove braće, koja sam stalno brkala. Koliko sam se sjećala, Will nije bio najstariji.

– Vince je postao tvoj zakonski skrbnik – pohitao je s objašnjenjima, kao da mi čita misli. – On te trebao dočekati, ali iskrsnulo mu je nešto na poslu. To se često događa, privi-knut ćeš se. Danas ćeš ga sigurno upoznati.

Odmahnuo je rukom, naglasivši nevažnost te teme, a ja sam kimnula s odobravanjem. Iskreno, u tom mi je trenu bilo svejedno tko me od njih dočeka. Samo sam željela što prije izaći iz zagušljive aerodromske zgrade. Kad mi je ponudio da pojedem nešto u jednom od restorana, jer će putovanje do kuće potrajati dobra dva sata, zahvalila sam i ljubazno ali odlučno odbila.

Will je zaustio, u namjeri da me nagovori, ali na kraju se predomislio i na moje olakšanje popustio. Pogledao je na kazaljke pozamašnjog sata koji se elegantno sjajio na njegovom lijevom zapešću, a nakon toga istom rukom posegnuo za mojom prtljagom. Nije mu bilo dovoljno što je uzeo moj kufer, već je inzistirao da mu dodam i torbu koja mi je visjela preko ramena. Oglušio se na moje prosvjede i na kraju sam, prvi put nakon dugo vremena, mogla odahnuti, oslobodivši se cijele prtljage. Hodala sam za njim, promatrajući kako s lakoćom nosi moju prtljagu.

Kad smo izašli iz zgrade, još jedanput sam duboko i glasno uzdahnula. Zažmirila sam, osjećajući lagani povjetarac na licu. Prvi put u životu stajala sam na drugom kontinentu i jasno u zraku osjećala razliku koju je teško opisati riječima. Amerika je jednostavno mirisala drukčije, nekako intenzivnije.

Will me poveo do svoga velikog, luksuznog automobila crne boje. Sigurna sam da je bio nekakav džip, ali nisam istrčavala s nazivom jer je moje poznavanje automobilskih marki bilo slabo, da ne kažem nikakvo. U svakom slučaju, radilo se o vozilu kakvim nisam bila naviknuta putovati. Malo sam se izgubila kad mi je otvorio vrata na desnoj strani, kako bih sjela na suvozačko mjesto. Glupača, zaboravila sam da se u SAD-u vozi desnom stranom. To je bila prva upadljiva razlika između moje rodne Engleske i te, za mene nove zemlje, koju sam odmah primijetila.

Will nije komentirao moju zbunjenost, ali nasmiješio se, očito svjestan mnogih gafova koji me još čekaju. To me malo utješilo jer sam sada, kao nikad prije, očajnički trebala da se prema meni ophode ljubazno i s razumijevanjem. Zato su me ugodno iznenadile sitne geste mog brata, primjerice kad je provjerio da klima ne puše prejako, ili kad mi je pružio neotvorenu bocu vode. Uopće nisam očekivala takvu brižnost i smjesta sam osjetila simpatije prema tom nepoznatom muškarcu koji je bio član moje obitelji.

Izlazak s parkinga aerodromske zgrade podrazumijevao je svladavanje pravog labirinta cesta, što je iziskivalo maksimalnu koncentraciju. Zahvaljujući tome mogla sam nekoliko puta pomno ali neprimjetno promotriti brata kojeg sam tek upoznala i koji je stalno izazivao u meni čuđenje. Nisam znala što mogu očekivati, ali ni jedna od brojnih pretpostavki o mojoj novoj obitelji, koje su mi se rojile u glavi, nije odgovarala

istini. Više se nije radilo o tome da je Will bio zgodan, jer bio mi je brat i nisam posvetila vrijeme detaljnoj procjeni njegova izgleda, ali krasila ga je prirodna ljepota kakvu je moj urođeni perfekcionizam jako cijenio.

Tamnoplava kosa možda je i ostavljala dojam raščupanosti, ali nešto mi je ipak govorilo da ju je vlasnik sam namjestio da tako izgleda. Nisam voljela ni muškarce s bradom, jer su one u meni budile nemir, ali prihvatila sam Willovu njegovanu i održavanu obraslost. Svoje plave oči sada je sakrio modernim sunčanim naočalama, premda se nebo naoblačilo.

Ubrzo smo izašli na ravnu cestu pa sam započela neku vrstu neobveznog razgovora. Na njegova ljubazna i općenita pitanja odgovarala sam kratko i tiho, s tugom otkrivši kako mi je glas jako promukao, dok je njegov bio izražajan i otkrivao silnu samouvjerenost.

Doznala sam da Will ima dvadeset četiri godine i da je od potomaka obitelji Monet stariji samo Vince (tek sam tada shvatila da je to kratica od Vincent), kojem je dvadeset osam. Najstariji brat također je poznat kao radoholičar, s vječno pretrpanim rasporedom. Will je ipak govorio o njemu s poštovanjem, priznavši da Vincent odrađuje golem posao, kao glavni upravitelj obiteljskog biznisa koji je morao preuzeti još kao mladić. Dodao je da sva petorica žive u obiteljskoj vili, a mlađa braća još idu u školu.

Stvarno smo se vozili više od dva sata i veći dio putovanja uglavnom šutjeli. Bila je to moja krivnja jer nisam bila odviše razgovorljiva, a Will zacijelo nije želio navaljivati, na čemu sam bila silno zahvalna. U jednom je trenutku diskretno pojačao glazbu. Svirali su hitovi benda *Depeche Mode* i, premda nisam znala previše njihovih pjesama, neobičnim spletom okolnosti bili su idealna glazbena podloga mojim prvim

trenucima u Sjedinjenim Državama. Dugo sam zamišljeno gledala kroz prozor. Iako je posjet New Yorku donedavno bio moj najveći san, dok sam promatrala tornjeve Manhattana što su se nazirali u daljini, nisam se dobro osjećala. Nije se radilo o tome da nisam htjela biti ondje. Jednostavno, okolnosti mi nisu odgovarale.

U sljedećoj etapi putovanja društvo nam je, s obje strane ceste, pravio lijep, premda na dulje staze dosadan prizor gusto posađenih stabala sa zlaćanim krošnjama, koja su sigurno skrivala pregršt čuda prirode. Kako se pokazalo, slična šuma drveća okruživala je i kuću u kojoj bih odsad trebala živjeti sa svojom novom braćom. Ubrzo smo sišli s glavne ceste i zaustavili se pred velikim ulaznim vratima – iznimno visokim i širokim. Otvorila su se pred nama automatski, a potom smo se odvezli još komadićak dalje, dok se iza stabala nije promolila zgrada.

Pojavila se niotkud i smjesta me osupnula. Izgledala je kao sastavni dio šume, toliko se idealno uklapala u cijeli prizor. Nisam čak mogla ni procijeniti koliko je velika; mogla sam samo reći da je stvarno ogromna. Drveće koje je raslo iza nje, ostavljalo je dojam velikog zlaćanog cunamija koji se zauvijek ondje zaustavio. Nije to bila moderna, nedavno izgrađena vila, nego nešto više lokalnog karaktera. Pročelje čija je boja podsjećala na pijesak neke rajске plaže, te visoki krov koji je bio siv i za sumorna dana kakav je danas, i koji se gotovo stopio s nebom. Dvorište je bilo također veliko, ali osim toga nije ostavljalo neki poseban dojam, barem ne s prednje strane. Bila je tu lijepo i kratko pokošena trava koju je mjestimice ukrašavao pokoji žbun ili hrpa pograbljanog lišća. Pločnik je bio povezan s prilazom, oblikujući pred kućom oveći prostor. Slijeva se nalazila garaža, koja se donekle razlikovala od kuće,

zbog čega sam pretpostavila da je naknadno dograđena. Imala je dva para širokih vrata svijetlosmeđe boje. Unutra je vjerojatno bilo mnogo mjesta, ali danas se nisam mogla uvjeriti u to jer je Will odlučio parkirati automobil na dvorištu.

Srdačno mi je namignuo kad je ugasio motor.

– Idi unutra i pozdravi se s ostalima.

Odgovorila sam mu brzim, nervoznim smiješkom. Will je izašao iz automobila, a ja sam usput bacila pogled na svoje obične crne tajice, iz višestrukog pakiranja, koje mi je mama kupila u nekom supermarketu, i plavu košulju, koja je također nabavljena na nekakvoj rasprodaji. Crnu kosu skupila sam u opuštenu, dugačku i putem malo raščupanu pletenicu. Što da kažem, osjećala sam se kao sirotica koja se nikako ne uklapa u takvo okruženje.

Ako sam imala još neke dvojbe, raspršile su se kad sam ugledala unutrašnjost kuće. Bila sam na jednom školskom izletu u muzeju, čiji su hodnici bili jednako raskošni, ali nije mi palo na pamet da bih mogla živjeti na sličnom mjestu. Bojala sam se koračati po blistavom mramornom podu, kao da bih ga mogla zaprljati ili oštetiti. A najveći dojam ostavljalo je široko stubište koje je izgledalo poput klavirskih tipki što su se, rasute poput domina, uspinjale u blagom polukrugu.

Zagledala sam se u veliku sliku koja je visjela na jednom od zidova. Za njezinu izradu sigurno je bila iskorištena cijela paleta boja, koje su nekako neobično izbljedjele. Sve je to doprinosilo sablasnom izgledu muškarca na portretu, čije je naočito lice bilo u prvom planu. Tik iza njega vrebalo je grozomorno živopisno priviđenje, tako jezovito da sam, kad me Will potapšao po ramenu kako bih pošla za njim, s olakšanjem skrenula pogled.

Zdesna se nalazio prolaz sa svodom u obliku lûka koji je

vodio u kuhinju, blistavu od čistoće i svježine. Posebno me iznenadilo ovo prvo, jer to nisam očekivala u kući u kojoj žive petorica mladića. Prostorija je bila velika i sva u bijelom. Široke površine izgledale su kao prekrivene snijegom. Odmah iza otočića nalazio se veliki stol, a oko njega lijepe i jednostavne stolice. Taj dio kuhinje osvjetljavao je golemi prozor iza kojeg su se vidjele jesenje boje, stvarajući lijep kontrast prevladavajućoj bjelini. Pozornost mi je odmah privukao mladić koji je sjedio na jednoj od spomenutih stolica. Bio je dovoljan hitar pogled i već sam znala da je to jedan od moje polubraće.

– Hailie, ovo je Dylan. Dylane... ovo je naša sestra Hailie – Will nas je upoznao, primaknuvši mi stolicu, na koju sam zahvalno sjela premda bih, da je ovisilo o meni, odabrala drugo mjesto od onog nasuprot Dylanu, koji je zurio u mene preko laptopa i nekoliko dugih sekundi ispitivački me proučavao. Očekivala sam da ćemo se barem rukovati, ali njemu se nije žurilo s prakticiranjem takvih gesti, a mene je njegov pogled toliko zbunio da nisam prva pružila ruku.

Njegove su oči bile crne i mnogo manje simpatične od Willovih, premda je među njima bilo neke sličnosti, poput istaknutih jagodica na obrazima ili pak jednako izražene gornje usne. Zacijelo se nikad u životu nisam osjećala tako neugodno kao u tom trenu, secirana intenzivnim Dylanovim pogledom. Imao je u sebi nešto uznemirujuće. Možda su me obeshrabrili njegovi impozantni mišići koji su se nazirali kroz pripijenu košulju. A možda jednostavno izostanak srdačnosti kakvom me dočekao Will...

Počela sam se osvrtni po prostoriji, samo da pobjegnem od siline njegova pogleda. Usput sam obratila pozornost na nekoliko stvari, poput golemog hladnjaka s dvostrukim vratima, koji bi u mom starom stanu zauzeo trećinu kuhinje. Na

ploči u kutu stajao je novi aparat za kavu s milijardu tipki i ručica, a tik uz njega sljedeći skupocjeni uređaj, koji je izgledao kao sokovnik. Will je stajao pored mikrovalke koja je tiho radila, i nakratko se koncentrirao na svoj telefon, tipkajući nešto energično po ekranu.

Kad sam opet oprezno promotrila Dylana, on se ponovo zabuljio u ekran računala, a na usnama mu je treperila sjena zlobnog podsmijeha. Bacila sam pogled na veliki prozor iza kojeg se vidio zeleni, kratko pokošeni travnjak, na nekim mjestima zasut uvelim lišćem, a malo dalje nazirala su se stabla. Među njima se moglo vidjeti ona zelena, igličasta, zatim lisnata, crvenkasta i zlačana, kao i bezlisna i smečkasta. Igrajući se prstima na ruci, zagledala sam se u njih tupim pogledom, dok nije zazvonila mikrovalka.

– Naša domaćica ne radi nedjeljom, ali pripremila je ovo jučer, posebno za tebe. Ako ti ne bude fino, samo reci. Uvijek možemo nešto naručiti. Što god želiš – rekao je Will, kad je trenutak kasnije stavio ispred mene tanjur iz kojeg su se pušili naizgled ukusni zapečeni makaroni. Čim sam probavila opasku o kućnoj pomoćnici, uhvatila sam se vilice.

Osjećala sam nelagodu jedući tako sama, na nepoznatome mjestu, pod budnim okom nepoznatih ljudi dok sam polako žvakala. Bilo mi je žao što mi je grlo stisnuto od nervoze i nisam mogla istinski uživati u ukusnom obroku. Uspjela sam samo opržiti jezik.

Trudila sam se biti ljubazna i pristojna, kako me mama oduvijek učila. Jela sam nožem i vilicom, sjedila uspravno i pazila da se ne uprljam. Čak sam nastojala ne naslanjati laktove na stol. Will nas je na trenutak napustio kad je zazvonio telefon, a ja sam se, ostavši nasamo s Dylanom, osjećala još nelagodnije. Bilo mi je žao što nisam prihvatila ponudu da

pojedem nešto na aerodromu, jer se ne bih osjećala nelagodno u prisutnosti tog mladića. On mi se nije obratio ni jednom riječju, samo sam s vremena na vrijeme osjetila na sebi njegov pogled. Nisam znala trebam li biti razočarana ili zadovoljna njegovom hladnoćom i činjenicom da me nije doživljavao. U svakom slučaju, osjetila sam olakšanje kad se Will vratio.

– Da ti pokažem tvoju sobu, ok? – predložio je kad sam odložila vilicu.

Unatoč iskrenoj želji, nisam uspjela pojesti sve što mi je bilo na tanjuru, jer sam stvarno imala teškoće s gutanjem, a servirana porcija bila mi je prevelika. Nasreću, Will se nije uvrijedio. Ustajući, uzela sam posuđe kako bih pospremila za sobom, ali on mi ga je smjesta oduzeo, rekavši da se ne zamaram time. Ipak, učinilo mi se da je zadovoljan zbog takvog ponašanja. To je bilo dobro, jer sam željela ostaviti što bolji dojam.

Opustila sam se čim smo izašli iz kuhinje, ostavivši za sobom Dylana koji je u meni izazivao nelagodu. Sigurno nisam dovoljno dobro prikrla taj osjećaj, jer je Will odmah tiho komentirao:

– Dylan je težak, ali ne zamaraj se. Treba mu vremena da se privikne na situaciju. Znaš, i za nas je sve ovo novo.

Kimnula sam glavom, želeći pokazati odgovarajuću količinu empatije. Will je to sigurno cijenio, jer su se kutovi njegovih usana raširili u osmijeh, nakon čega je pokazao iza svojih leđa. – Ondje je, odmah nadesno, salon. Često sjedimo u njemu. Ako kreneš ravno, naići ćeš na kupaonicu i biblioteku. Voliš li čitati?

– Obožavam.

Prvi put toga dana uspjela sam zvučati glasno i sigurno. Čitanje je moja istinska strast, a kao najveća gutačica knjiga

na svijetu, posebnu prostoriju za knjige u kući smatrala sam ispunjenjem najluđih maštanja.

– Super. Imamo sasvim pristojnu zbirku. Možda ćeš je ubrzo obogatiti? Ne ustručavaj se, možeš zaviriti onamo kad god te volja. – Will je potom rukom pokazao na dugački hodnik. – A ovuda ćeš stići do teretane. Imamo i saunu i još jednu kupaonicu. Sve ti je to na raspolaganju.

Pomislila sam da je Dylan vjerojatno čest gost tog dije-la kuće, barem sudeći po veličini njegovih bicepsa, pa sam odmah odlučila izbjegavati to područje u širokom luku. Uostalom, nije mi to predstavljalo problem – nisam bila veliki fan sporta.

– Iz teretane i salona može se izaći na terasu – nastavio je Will. – Ondje je bazen, ali nažalost, već smo ga ispraznili za zimu.

Čak i kad bih htjela to nekako komentirati, ne bih znala kako. Stoga sam šutjela i dopustila Willu da me povede uza stube. Hodala sam, držeći se za glatku, crnu ogradu, a kad sam prošla pored one uznemirujuće, ranije viđene slike, okrenula sam pogled.

– Ovdje, na katu, su spavaće sobe. A na kraju su gostinske – objasnio je moj vodič kad smo zastali na vrhu stubišta. Hol je izgledao prilično jednostavno. Pod je bio obložen tamnim drvom, a zidovi na kojima su visjeli elegantni svijećnjaci, obojeni u bijelo. – Hodnik zdesna vodi do drugog dijela kuće. Ondje radimo, stoga bi bilo najbolje da ga izbjegavaš. Ok? Često primamo klijente i potrebna nam je tišina; nitko se ne bi smio onuda motati. – Plave Willove oči intenzivno su zasjale.

Hodnik o kojem je govorio, izgledao je skromno i odmah skretao, pa nije bilo govora o tome da vidim kamo vodi, a da ne uđem u njega. Ravnodušno sam kimnula glavom.

– Sjajno.

Zatim smo stigli do moje sobe. Usput smo prošli uz redove vrata koja su se međusobno razlikovala samo po tome što su, otprilike u visini lica mog brata, koji je bio za glavu viši od mene, na njima bila pričvršćena prva slova imena njihovih stanara, kako mi je objasnio Will. Uzdrhtala sam ugledavši vrata označena velikim srebrnim slovom *H*.

– Ovo je tvoja soba. Izvoli.

Moji su prsti lagano zadrhtali kad sam pritisnula srebrnu kvaku. Zadržala sam dah, osjećajući se kao da sam zakoračila u Narniju. Još je samo nedostajalo da me zaslijepi zagonetna blaga svjetlost koja dopire iznutra, pa sam, ušavši u svoje novo, malo i iznimno osvijetljeno kraljevstvo, lagano zažmirila.

Jedan od razloga te svjetlosti bili su zidovi krem boje, a drugi prozori usporedno s velikim krevetom, koji su sezali od poda do stropa. Zahvaljujući njima, u unutrašnjost sobe ulazilo je pregršt dnevne svjetlosti, čak i tijekom oblačnih dana kakav je bio ovaj. Bijele zavjese od muslina svezane su sa strane vrpcama boje uvelog zelenila, u obliku lijepih kokardi. Prostor nije bio zakrčen jer nije bilo previše namještaja. Bijeli radni stol s podesivim nogarima u viktorijanskom stilu, stajao je nedaleko od prozora, zbog čega je njegova prazna površina bila idealno osvijetljena. Velika fotelja također se nalazila blizu prozora i priznajem da sam, ugledavši je, poželjela odmah sjesti u nju s dekićom i knjigom, a obližnji stolić s ružama oslikanima tehnikom dekupaža iskoristiti kao mjesto za odlaganje šalice čaja ili kaka. Pored kreveta je stajao noćni ormarić, a na njemu svjetiljka s posve bijelim, širokim sjenilom, prekrivenim crtežima zlaćanog cvijeća.

Prije negoli sam uspjela razmisliti o tome kamo ću odložiti odjeću, jer u sobi nije bilo ormara, ugledala sam dvojica

vrata. Nalazila su se jedna pored drugih, na istom zidu, idealno ukomponirana u njega i, prije negoli je Will prišao i pokazao mi dodatne prostorije, znala sam što se krije iza njih. Jedna je prostorija, dakako, predstavljala garderobu. Nije me suviše obeshrabrila svojom veličinom. Naprotiv, bila je idealna, premda prevelika za mene i moj imetak u obliku odjeće. Nasuprot ulazu visjelo je ogledalo u tankom zlatnom okviru, u kojem ću se moći promatrati od glave do pete. Sa strane su bile učvršćene prečke s desecima vješalica, kao i mnoštvo polica, ladica, čak i nekoliko manjih kutija za nakit i drangulije.

– A ovo su tvoje školske uniforme – obavijestio me Will, primijetivši da sam se zagledala u nekoliko identičnih kompleta, uredno povješanih u jednom od kutova garderobe. – Tu je i pidžama, nešto udobno za po kući, majica za slučaj da ti je hladno... – nabrajao je, pokazujući pojedine stvari koje su zauzimale posebna mjesta u garderobi. – Recimo da je to neka vrsta odjeće za dobrodošlicu. Ne brini, bude li ti još nešto potrebno, naručit ćemo preko interneta.

– Hvala – promrmljala sam ljubazno, zirkajući u krute crne sakoe što su me podsjećali na još jednu promjenu koju mi je priredio život. Od same pomisli na novu školu ponovo su se počeli buditi moji privremeno uspavani živci s aerodroma, pa sam je se brzo otresla. Bit će još vremena da se brinem zbog toga.

Pokrajnja prostorija bila je malo veća i pokazalo se da je riječ o kupaonici. Pločice su bile veće, sivkaste boje i sjajile su. Staklena vrata vodila su do tuša, gdje se nalazilo mjesto za sjedenje, polica s gelom za tuširanje i šamponom, čak i udubina za odlaganje odjeće i ručnika, da se ne smoče tijekom kupanja. Ondje je visio i bijeli paperjasti ogrtač, koji je izgledao tako nježno kao da će mi se raspasti u ruci. Dakako, nije

nedostajala ni jednostavna bijela toaletna školjka, ugradbeni ormarići za šarene, odložene ručnike te okrugla bijela posuda koja je služila kao umivaonik, s ogledalom što je visjelo nad njim.

Odmah sam osjetila olakšanje zbog toga što ću u kući prepunoj muškaraca imati vlastitu kupaonicu. Will je svako malo dobacivao komentare koji su nadopunjavali ono što smo vidjeli. Primjerice, izvijestio me da domaćica posprema i mijenja ručnike, da bih u ormariću trebala pronaći osnovni kupaonski pribor, dodavši da će kupiti sve što bi mi još moglo zatrebati.

Pristojno sam kimala u znak da slušam i razumijem, ali po glavi mi se motala samo jedna misao. Ludost. Ovo je potpuna ludost. Sigurno ću živjeti u nekom otmjenom hotelu, jer kako drukčije objasniti te ogrtače i mijenjanje ručnika? Razmišljajući o tome, ponovo sam stajala s Willom nasred sobe.

– Odmah ću ti donijeti prtljagu. Osvježi se i odspavaj... Što god hoćeš. Zapamti, ovo je tvoj dom. Osjećaj se ovdje sigurno. – S tim me riječima moj brat, kojeg sam netom upoznala, ostavio samu.

Odmahnula sam glavom u nevjerici. Ovo je sada moj dom. Ova kućerina, nalik na one iz televizijske serije *MTV Cribs*, moj je novi dom, u kojem bih se trebala osjećati slobodnom. Nisam vjerovala da će mi to ikad uspjeti. Još jedanput sam se osvrnula oko sebe. Od same pomisli da ću svakodnevno spavati i buditi se u ovakvoj prostoriji, osjećala sam se kao princeza i nisam se mogla otresti sumornog dojma nemira i otuđenosti. Možda sam ovdje zato što sam u snu potpisala ugovor s vragom?

Zadrhtala sam.

Zatvorila sam se u kupaonicu da se istuširam, prethodno potrošivši pet minuta da shvatim kako se tuš koristi. Izvadila sam iz ormarića prvi gel za tuširanje koji sam pronašla, a potom se, osvježena i mirisna, umotala u onaj čudesno mekan ni ogrtač i otišla bosa do garderobe koja se nalazila pored. Uskočila sam u vrlo udobnu, darovanu trenirku, a kad sam se konačno spustila na iznimno mekan madrac, tutnuvši pod glavu prvi jastuk, moj je pogled pao na prtljagu koju je Will ostavio uza zid. Sve je ovo bilo nezamislivo i morala sam smjesta ispričati mami.

Nasreću, zaspala sam prije negoli sam se sjetila da više nemam mamu.

Probudila sam se u mraku. Zažmirila sam, a onda se naslonila na lakat i ustala, ne bih li nekako ubrzala misaone procese i prisjetila se što se dogodilo. Kad me zapljusnuo val uspomena na nedavna zbivanja, na koja sam se polako privikavala, izvukla sam se iz kreveta i naslijepo napipala mobitel. Bilo je devet navečer. Malo sam odspavala. Will je rekao da ću još danas vidjeti Vincenta i, premda nisam imala ni najmanju želju napustiti svoju sobu i upoznati ostalu braću, znala sam da bi to bilo nepristojno.

Promolila sam nos kroz vrata, u prazan hodnik koji je utonuo u mrak. Pomažući se svjetlošću s mobitela, prošla sam ga prilično brzo, jer tih i mračan hol u nepoznatoj kući dodatno je raspaljivao moju ionako bujnu maštu. Na svu sreću, dolje je bilo svjetlije i začula sam glasove koji su odande dopirali. Odmah sam osjetila nelagodu, jer su zvučali prilično uzbuđeno. Ugasila sam svjetiljku na mobitelu i ukočila se, stojeći nesigurno nasred stubišta i razbijajući glavu time je li sada dobar trenutak za ulazak u salon.

– Nikad nikamo ne odlutamo – rekao je jedan od glasova.

– Pogotovo noću – dometnuo je drugi, zvučeći slično, ali manje nerazumljivo.

– Hm, neoprezni ste i to mi se nimalo ne sviđa – dreknuo je treći, očito najpribraniji, ali i najhladniji.

Progutala sam slinu i već ozbiljno počela razmišljati o povratku u svoju sobu, kad sam odjednom začula šapat iza svojih leđa.

– Prisluškuješ?